

ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΣ Νο 3

Είμαστε όλοι «τρομοκράτες»

Η κυβέρνηση Παπανδρέου ψήφισε στη Βουλή –με συνοπτικές διαδικασίες– τη μετατροπή σε κακούργημα που επισύρει βαρύτατες ποινές (τουλάχιστον τρία χρόνια φυλάκισης και σε περίπτωση υποτροπής κάθειρξη) της μη συμμόρφωσης σε διαταγή επίταξης (πολιτική επιστράτευση), προκειμένου να αντιμετωπίσει την απειλή των ιδιοκτητών φορτηγών, που συνεχιζόταν και μετά την ψήφιση του νόμου που τους πλήττει βαρύτατα. Για πρώτη φορά μετά τη μεταπολίτευση, κοινοβουλευτική κυβέρνηση νομοθετεί στα πρότυπα της χούντας.

Η ίδια κυβέρνηση, μες στο κατακαλόκαιρο (26 Αυγούστου), σε μια μόνο συνεδρίαση θερινού τμήματος της Βουλής, στην οποία όλοι βιάζονταν να τελειώσουν, ψήφισε τη δεύτερη κατά σειρά τροποποίηση του τρομονόμου του 2001 (η πρώτη τροποποίηση έγινε από την κυβέρνηση Καραμανλή το 2004), διευρύνοντας το πεδίο εφαρμογής του έτσι που να πιάνει ακόμα και τυχαία συλληφθέντες σε μια διαδήλωση που υπήρξε σύγκρουση με την αστυνομία.

Και οι δυο αυτές νομοθετικές πρωτοβουλίες συνδέονται στενά μεταξύ τους. Αποτελούν κινήσεις θωράκισης του κατασταλτικού οπλοστασίου του κράτους ενάντια στον «εσωτερικό εχθρό». Αποτελούν προετοιμασία μπροστά στις κοινωνικές εκρήξεις που ωριμάζουν, ως απάντηση στη βάρβαρη πολιτική που έχει επιβάλει η κυβέρνηση, για λογαριασμό του κεφάλαιου και υπό τη στενή εποπτεία και υπαγόρευση της τρόικας ΔΝΤ-ΕΕ-ΕΚΤ. Επιβεβαιώνεται έτσι αυτό που έχει επισημάνει η Δράση για την Ελευθερία, ότι τα όρια ανάμεσα στη μαχητική δράση του κοινωνικού κινήματος και στη δράση των οργανώσεων που στην τακτική τους χρησιμοποιούν και τα μέσα της ένοπλης επαναστατικής βίας είναι ρευστά. Για το κεφάλαιο και το κράτος του όσοι αντιστέκονται στη σύγχρονη κοινωνική και εργασιακή βαρβαρότητα ανήκουν στο στρατόπεδο του «εσωτερικού εχθρού», που πρέπει να παταχθεί με τα πιο άγρια μέσα, με κουρέλιασμα ακόμα και των πιο στοιχειωδών εγγυήσεων της αστικής δημοκρατίας, οι οποίες άλλωστε είχαν πάντοτε σχετικό χαρακτήρα.

Πρόσχημα για τη «βελτίωση» του τρομονόμου υπήρξε η κύρωση της Σύμβασης του Πατέρμου του ΟΗΕ,

που υπό το πρόσχημα της αντιμετώπισης του λεγόμενου οργανωμένου εγκλήματος, εισήγαγε την έννοια της «τρομοκρατίας» και την όρισε ως βασικό εχθρό του σύγχρονου κόσμου. Μια σύμβαση που, αν και πέρασαν 10 χρόνια (ψηφίστηκε το 2000), καμιά ελληνική κυβέρνηση δεν έπαιρνε την ευθύνη της κύρωσής της.

Όμως, η κυβέρνηση Παπανδρέου δεν αρκέστηκε μόνο στην κύρωση της Σύμβασης του Πατέρμου. Κατά παράβαση της πάγιας κοινοβουλευτικής πρακτικής που θέλει τις διεθνείς συμβάσεις να κυρώνονται με ένα αυτοτελές νομοσχέδιο, με ένα ή δύο το πολύ άρθρα, εισήγαγε και ένα δεύτερο τμήμα, στο οποίο κάνει σοβαρές τροποποιήσεις στην ποινική νομοθεσία και ιδιαίτερα στη λεγόμενη «αντιτρομοκρατική». Έκανε πιο κατασταλτικό,

πιο εφιαλτικό τον τρομονόμο, χωρίς να προηγηθεί καμιά δημόσια συζήτηση, χωρίς καν να προηγηθούν ακροάσεις φορέων, όπως θα γινόταν υπό κανονικές κοινοβουλευτικές συνθήκες. Το νέο τερατούργημα ψήφισαν ΠΑΣΟΚ και ΝΔ. Καταψήφισαν ΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ, ΔΗΑΡΙ και ΛΑΟΣ (που συμφωνούσε στα πάντα, αλλά ήθελε πιο σκληρό πλαίσιο καταστολής για τους μετανάστες).

Οι τροποποιήσεις στον τρομονόμο είναι οι εξής:

1. Ενώ έως τώρα τιμωρούνταν «όποιοι συγκροτεί ή εντάσσεται ως μέλος σε δομημένη και με διαρκή δράση ομάδα από τρία ή περισσότερα πρόσωπα (οργάνωση) και επιδιώκει τη διάπραξη περισσότερων κακούρημάτων», το «και» αντικαταστάθη-

Συνεχίζεται στη σελίδα 2

απεργοί, διαδηλωτές, καταληψίες, φοιτητές, μαθητές, άνεργοι, αριστεροί, αναρχικοί...

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ «ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ»!

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ: Τρομονόμος Νο 3

Οι συγκρουσιακές πρακτικές στο εδώλιο

Ομιλητές: Γιάννα Κούρτοβικ

Φώτης Τερζάκης, Πέτρος Γιώτης

ΔΕΥΤΕΡΑ 25 ΟΚΤΩΒΡΗ

7.00 μ.μ. ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΑΙΘ. ΓΚΙΝΗ

ΔΡΑΣΗ για την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

editorial

Η καταστολή κορωνίδα της κρατικής διαχείρισης

Η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού είναι βαθιά, είναι γενικευμένη, εκτιμάται ότι θα κάνει και άλλους κύκλους.

Η Ελλάδα είναι αναμφισβήτητα ένας από τους αδύνατους κρίκους αυτής της κρίσης. Ως αδύναμος κρίκος χρησιμοποιείται ταυτόχρονα και ως ένα τεράστιο πεδίο πειραματισμών ως προς τη λήψη σαρωτικών μέτρων, που ανατρέπουν ό,τι είχε απομείνει στον τομέα των εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Το «κράτος πρόνοιας», μέσω του οποίου εξασφαλιζόταν η κοινωνική ειρήνη, αποτελεί πλέον παρελθόν.

Αυτοί που ευθύνονται για τη χρεοκοπία, αυτοί που λεηλάτησαν ξεδιάντροπα το μέλλον, γυρεύουν και τα ρέστα, δηλώνοντας με θράσος χιλίων Παγκόλων ότι «όλοι φταίμε», προωθώντας τη συλλογική ενοχοποίηση μέσω της γεμπελικής προπαγάνδας του τηλεοπτικού τρόμου, με σκοπό να κάνουν το κοινωνικό σώμα να αδρανήσει.

Αυτοί οι ασπόνδυλοι απέναντι στους δυνατούς και άκαμπτοι απέναντι στους αδύνατους ρίχνουν όλα τα βάρη της κρίσης στις πλάτες των εργαζόμενων και των φτωχών. Στρατεύονται δουλικά από τους πρώτους στην παγκόσμια αντεπανάσταση του κεφαλαίου, προσφέρουν το κοινωνικό σώμα βορά στον πειραματισμό της «σωστής» δοσολογίας της επιθετικής βίας, σαρώνουν τα πάντα.

Η μόνη τους υπόσχεση είναι η φτώχεια, η ανεργία, η ανασφάλεια, η καταστροφή.

Όμως, παράλληλα με την αλαζονεία της εξουσίας, που δηλώνει αποφασισμένη να βυθίσει την κοινωνία στον εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα, φουντώνει ο φόβος μπροστά στις κοινωνικές εκρήξεις. Ένας φόβος που εκφράζεται ευθέως από εξέχοντα στελέχη της πολιτικής, των ΜΜΕ, των think tanks του συστήματος.

Το παλιό γνωμικό «όπου δεν πέπτει λόγος πέπτει ράβδος» γίνεται και πάλι το κυρίαρχο δόγμα της ασπικής εξουσίας. Όταν η συναίνεση κρίνεται ανεπαρκής ως στοιχείο της κρατικής διαχείρισης, ο πρώτος λόγος δίνεται στην κρατική καταστολή.

Ο «τρομονόμος Νο3», που ψηφίστηκε εν κρυπτώ και παραβύστω καλοκαιριάτικα, τσουβαλιάζοντας στην κατηγορία του «τρομοκράτη» όχι μόνο τα μέλη ή τα φερόμενα ως μέλη ένοπλων οργανώσεων, αλλά απλούς διαδηλωτές, έρχεται να αποδείξει ότι για την ασπική εξουσία ο «εσωτερικός εχθρός» είναι ένας, ανεξάρτητα από τους διαχωρισμούς που κατά καιρούς κάνει και τις ταμπέλες που χρησιμοποιεί.

Όταν η ασπική εξουσία δεν κάνει διαχωρισμούς, αλλά τσουβαλιάζει στην κατηγορία του «τρομοκράτη», όποιον κινείται έξω από τα όρια της νομιμότητάς της, γιατί να κάνει διαχωρισμούς το κοινωνικό κίνημα; Στη φυσική, ποινική και ιδεολογική βία, στην αποθέωση της κρατικής καταστολής, μόνη απάντηση που ταιριάζει είναι η αντίσταση και η άρνηση της αδράνειας.

Απεργία πείνας Κώστα Γουρνά ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΣ

Ο Κώστας Γουρνάς μέλος του Επαναστατικού Αγώνα και προφυλακισμένος στις φυλακές Τρικάλων από τις 9/10 έχει ξεκινήσει απεργία πείνας με το «εξωφρενικό» αίτημα να μεταχθεί στις φυλακές Κορυδαλλού ώστε να μπορεί να βλέπει τα 22 μηνών παιδιά του.

Η εκδικητικότητα του κράτους τόσο απέναντι στους κατηγορούμενους για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα όσο και γενικότερα σ' όσους αμφισβητούν και αντιστέκονται στην αστική νομιμότητα είναι δεδομένη (με πολλά παραδείγματα στην πορεία των χρόνων). Από το σημείο όμως αυτό έως το σημείο το κράτος να τιμωρεί και τα παιδιά των αγωνιστών παραπάει. Τελικά για άλλη μια φορά αντιλαμβανόμαστε ότι ο «νομικός τους πολιτισμός» αφορά μόνο όσους κινούνται μέσα στα όρια της αστικής νομιμότητας πχ Χριστοφοράκος της Siemens, παραδικαστικό κ.λπ.

Από την πρώτη στιγμή το κράτος επέλεξε για τους έξι της υπόθεσης του Επαναστατικού Αγώνα να τους διασκορπίσει σε διάφορες φυλακές της χώρας με προφανή στόχο από τη μία να δυσχεράνει την επαφή με τους δικηγόρους τους με ό,τι αυτό σημαίνει, όσο και να τους απομονώσει τόσο από τις οικογένειές τους και από τους συγκατηγορούμενούς τους.

Εκφράζουμε την αμέριστη αλληλεγγύη μας στον απεργό πείνας Κώστα Γουρνά που διεκδικεί με κίνδυνο της ζωής του το πιο αυτονόητο δικαίωμα κάθε κρατούμενου, να είναι κοντά στον τόπο κατοικίας του ώστε να διευκολύνεται η επαφή με την οικογένειά του.

Ως Δράση για την Ελευθερία απαιτούμε να μεταφερθούν όλοι οι κρατούμενοι για την υπόθεση του Ε.Α. στον Κορυδαλλό ώστε να διευκολυνθεί τόσο η επαφή με τις οικογένειές τους όσο και με τους δικηγόρους τους για την προετοιμασία ενόψει της δίκης. Να καταργηθεί το καθεστώς απομόνωσης που έχει επιβληθεί στον Νίκο Μαζιώτη και το Σαράντο Νικητόπουλο στα υπόγεια της ΣΤ πτέρυγας.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας

Δράση για την Ελευθερία

ΕΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΑΜΕΣΑ Η ΦΡΟΝΗΜΑΤΙΚΗ ΔΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΡΗ ΣΕΙΡΗΝΙΔΗ

Η συνεχιζόμενη προφυλάκιση (κλείνει ήδη εξάμηνο) του αναρχικού Αρη Σειρηνίδη αποτελεί πλέον πρόκληση. Από μια προσαγωγή «ρουτίνας» για οπλοκατοχή –πλημμεληματικού χαρακτήρα– και ενώ αφήνεται ελεύθερος από τον ανακριτή, κρατείται αναίτια για περίπου δέκα μέρες στην Ασφάλεια μέχρι να βρεθεί κάποια κατηγορία...

Η κατηγορία βέβαια δεν άργησε να βρεθεί για έναν «επικίνδυνο αναρχικό», όπως επεσήμανε η Αντιτρομοκρατική με υπηρεσιακό σημείωμα που παρέδωσε στο Συμβούλιο το οποίο εξέταζε το αίτημα αποφυλάκισής του λόγω παρελευσης του εξαμήνου.

Η γελοία και καταφανώς σκόπιμη κατηγορία –κακουργηματικού χαρακτήρα– του «πιστολέρο με τα σανδάλια και το σομπρέρο», όπως

χαρακτηρίστηκε το συμβάν με τον πυροβολισμό από άγνωστο εναντίον κλούβας των ΜΑΤ τον Ιούλιο του 2009 στη Χαριλάου Τρικούπη στα Εξάρχεια, δεν στηριζόταν πουθενά.

Η ταυτοποίηση DNA του Αρη Σειρηνίδη σε μια απλή χειρουργική μάσκα που βρέθηκε στην ευρύτερη περιοχή και που δεν αποδίδεται στο δράστη της επίθεσης έρχεται να δώσει επιστημονικοφανές πειστήριο σε μια δίωξη όπου η ίδια

η δικογραφία και οι αυτόπτες μάρτυρες αστυνομικοί δεν μπορούν να συναντηθούν με τα πραγματικά περιστατικά... (άλλο ύψος, διαφορετικά χαρακτηριστικά προσώπου, άλλο χρώμα μαλλιών κ.λπ.).

Ο Αρης Σειρηνίδης βρίσκεται εκδικητικά προφυλακισμένος όχι μόνο λόγω της ένταξής του στον αναρχικό χώρο από τα νεανικά του χρόνια, αλλά και γιατί παρέμεινε δραστήριος και συνεπής αγωνιστής τόσο στο ευρύτερο

αντικαπιταλιστικό κίνημα και στα κινήματα αλληλεγγύης όσο και με την έντονη δράση του μέσα από την Πρωτοβουλία Κατοίκων Εξαρχείων ενάντια στην καταστολή και την πρέζα που τα τελευταία χρόνια πήραν εφιαλτικές διαστάσεις.

Η δράση του ήταν στοχοποιημένη εδώ και καιρό. Είναι όμως απροκάλυπτη η δίωξή του...

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΚΑΘΕ ΔΙΩΣΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΡΗ ΣΕΙΡΗΝΙΔΗ

Ο Κώστας Γουρνάς άρχισε απεργία πείνας στις 9 Οκτώβρη, έχοντας τη συμπαράσταση των συγκατακλυμένων του. Απεργία πείνας στηρίζοντας το σύντροφό του πραγματοποιεί και ο Νίκος Μαζιώτης, ενώ σε αποχή συσσιτίου έχουν προχωρήσει δύο κρατούμενοι της Δ1 πτέρυγας των φυλακών Τρικάλων και τέσσερις κρατούμενοι της ΣΤ' Πτέρυγας των Φυλακών Κορυδαλλού. Η Κεντρική Επιτροπή Μεταγωγών του υπουργείου Δικαιοσύνης απέστειλε στις φυλακές Τρικάλων απορριπτική απάντηση στο αίτημα Γουρνά για μεταγωγή. Έτσι, απειλείται άμεσα η επιστροφή του πολιτικού κρατούμενου στα Τρίκαλα, εν μέσω απεργίας πείνας. «Αν οι πολιτικοί μας αντίπαλοι νομιμίζουν ότι μια απορριπτική απάντηση μπορεί να μας κάμψει το ηθικό ή ότι η κατάσταση αιχμαλωσίας μας έχει κάνει αδύναμους, τότε αυταπατώνται. Αγώνας μέχρι τέλους, το δίκιο είναι με το μέρος μας», απαντούν οι Γουρνάς-Μαζιώτης.

ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΣ Νο 3

Είμαστε όλοι «τρομοκράτες»

Συνέχεια από τη σελίδα 1

κε με «που». Έτσι, εξαλείφεται το υποκειμενικό στοιχείο του δόλου και αντικαθίσταται με το αντικειμενικό συλλογικό στοιχείο. Είναι αδιάφορο αν ο κατηγορούμενος ήθελε να διαπράξει ή διέπραξε κακουργήματα. Αρκεί που το ήθελε η οργάνωση. Το ελληνικό σύστημα δικαίου δεν περιλάμβανε μέχρι τώρα τον αντικειμενικό δόλο. Πλέον, στο όνομα της «καταπολέμησης της τρομοκρατίας», εισάγεται και αυτός, κατ' αντιγραφήν της ναζιστικής αρχής της συλλογικής ευθύνης.

2. Ως «τρομοκρατική» οργάνωση ορίζεται πλέον και αυτή που συγκροτείται για να διαπράξει **πλημμελήματα** (π.χ. παρακάλυψη συγκοινωνιών, διακεκριμένη φθορά κ.ά.). Έτσι, οι συλληφθέντες μιας μαχητικής πορείας, στους οποίους κατά κανόνα αποδίδονται τέτοια αδικήματα, μπορούν κάλλιστα να δικαστούν ως «τρομοκράτες». Απλώς, τους επιφυλάσσεται μικρότερη ποινή σε σχέση με όσους διαπράττουν κακουργήματα. Το ίδιο ισχύει και για όποιον κατηγορηθεί ότι «διευθύνει» τέτοια ομάδα. Δικάζεται κι αυτός σαν

«αρχηγός», αλλά με μειωμένη ποινή (ο «διευθύνων» ομάδα που συστάθηκε για να διαπράξει κακουργήματα τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον 10 ετών).

3. Ο κύκλος των μελών μιας οργάνωσης διευρύνεται και με τους... συμπαθούντες, οι οποίοι παρέχουν «κάθε είδος περιουσιακά στοιχεία, υλικά ή άυλα, κινητά ή ακίνητα ή κάθε είδους χρηματοοικονομικά μέσα». Η ποινή και γι' αυτούς είναι κάθειρξη μέχρι 10 χρόνια. Μπορούμε να φανταστούμε πόσο διευρύνεται ο κύκλος και πόση αυθαιρεσία χωράει εν προκειμένω, αν αναλογιστούμε ότι «τρομοκρατικές» έχουν χαρακτηριστεί όλες οι εθνικοαπελευθερωτικές οργανώσεις (π.χ. οι οργανώσεις της Παλαιστινιακής Αντίστασης), υπέρ των οποίων αναπτύσσονται κινήσεις αλληλεγγύης. Συλλογή τροφίμων ή ρούχων για την Παλαιστίνη μπορεί να χαρακτηριστεί παροχή υλικής βοήθειας στην «τρομοκρατία»! Μάλιστα, ο νέος νόμος διευκρινίζει ρητά ότι αυτή η κατηγορία απευθύνεται **ανεξάρτητα από τη διάπραξη οποιουδήποτε εγκλήματος από τα αναγραφόμενα στην παρ. 1!**

4. Εισάγεται πλέον, δίπλα στη συμμετοχή σε «δομημένη οργάνωση», το αδίκημα της απειλής: **«Όποιος απειλεί σοβαρά με την τέλεση του κατά την παρ. 1 εγκλήματος και έτσι προκαλεί τρόμο τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών».** Τα όρια της αυθαιρεσίας εκτείνονται πλέον στο άπειρο, καθώς ευθέως διώκεται το φρόνημα.

5. «Ασορτί» με τις προηγούμενες τροποποιήσεις του τρομονόμου και για να κατοχυρωθεί καλύτερα η διεύρυνση του κύκλου των «υπόπτων», έρχεται η κατάργηση της διάταξης που έλεγε ότι **«δεν συνιστά τρομοκρατική πράξη... η τέλεση ενός ή περισσότερων από τα εγκλήματα των προηγούμενων παραγράφων, αν εκδηλώνεται ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης δημοκρατικού πολιτεύματος ή διαφύλαξης ή αποκατάστασης αυτού ή ως δράση υπέρ της ελευθερίας... ή αποσκοπεί στην άσκηση θεμελιώδους ατομικής, πολιτικής ή συνδικαλιστικής ελευθερίας ή άλλου δικαιώματος».** Ουδείς μπορεί να επικαλεστεί ότι έστησε ένα οδόφραγμα ή προχώρησε σε κατάληψη ενός δημόσιου κτιρίου ή

χρησιμοποίησε έναν κάδο σκουπιδιών για να προστατευθεί από την επέλαση των ΜΑΤ, ασκώντας τα συνδικαλιστικά του δικαιώματα. Η κατηγορία της «τρομοκρατίας» είναι δεδομένη για όσους και όσες συλληφθούν να αγωνίζονται με τα πιο συνήθη μέσα που χρησιμοποιεί το κοινωνικό κίνημα.

6. Τέλος, για τη διευκόλυνση της ρουφιανιάς και των σπληνών κατηγορητηρίων, καταργήθηκε η υποχρέωση του δικαστηρίου να αποκαλύπτει το όνομα του «ανώνυμου» μάρτυρα, αν το ζητήσει κάποιος από τους διάδικους. Πλέον, το δικαστήριο θα αποφαινεται, «αιτιολογημένα», αν θα αποκαλύψει το όνομα ή όχι. Και βέβαια, ξέρουμε πολύ καλά ποιες θα είναι οι αποφάσεις των διατεταγμένων δικαστηρίων, που ενεργούν δίκην έκτακτων στρατοδικείων.

Τέλος, πρέπει να επισημανθεί ότι η κύρωση της σύμβασης του Πατέρμο προδικάζει τη λήψη και άλλων κατασταλτικών μέτρων, όπως π.χ. η σκλήρυνση του καθεστώτος κράτησης των καταδικασθέντων για «τρομοκρατία».

Για παράδειγμα, το άρθρο 11 παρ. 4 της σύμβασης προβλέπει διαφορετικό καθεστώς για την προσωρινή ή υφ' όρον απόλυτη καταδικασθέντων για τέτοια αδικήματα. Αναφέρει: **«Κάθε κράτος μέρος διασφαλίζει ότι τα δικαστήριά του ή άλλες αρμόδιες αρχές λαμβάνουν υπόψη τη βαρύτητα των αδικημάτων που καλύπτονται από τη Σύμβαση αυτή, όταν εξετάζουν το ενδεχόμενο προσωρινής ή υφ' όρον απόλυσης προσώπων, που έχουν καταδικαστεί για τέτοια αδικήματα».** Οι πληροφορίες ότι το υπουργείο Δικαιοσύνης ετοιμάζει τροποποίηση του Σωφρονιστικού Κώδικα, με κατηγοριοποίηση των κρατούμενων και διαφορετική μεταχείριση των καταδικασμένων για «τρομοκρατία» στα ζητήματα των αδειών και της υφ' όρον απόλυσης κάθε άλλο παρά αβασίμες είναι.

Να καταργηθούν οι τρομονόμοι

Λευτεριά στους πολιτικούς κρατούμενους

Ιδεολογικές, πολιτικές και νομικές πλευρές

Θεωρούμε όσους κρατούνται ως μέλη ένοπλων οργανώσεων (παλιότερα της 17N και του ΕΛΑ, σήμερα του Επαναστατικού Αγώνα και της Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς), είτε δέχονται τη συμμετοχή τους σε αυτές είτε δεν έχουν σχέση με τις κατηγορίες που τους αποδίδονται, πολιτικούς κρατούμενους, στους οποίους εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας και αγωνιζόμαστε για να μην κρατούνται σε συνθήκες απομόνωσης, να δικάζονται από δικαστήρια με ενόρκους, όπως ορίζει το Σύνταγμα, να έχουν τα δικαιώματα (άδειες, μεροκάματα, κανονικά επισκεπτήρια κ.λπ.) που έχουν όλοι οι υπόλοιποι κρατούμενοι και να αποφυλακιστούν όσο το δυνατόν συντομότερα. Η αλληλεγγύη μας δεν προκύπτει από κάποια ταύτιση με τη δράση των ένοπλων οργανώσεων (στο κίνημα αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους συμμετέχουν και άνθρωποι που διαφωνούν ριζικά μαζί τους), αλλά από ένα ιδεολογικό, ένα πολιτικό και ένα κινηματικό αυτονόητο: Πρώτον, όσοι κατηγορούνται ως μέλη ένοπλων οργανώσεων είναι αγωνιστές του ευρύτερου κινήματος, οι οποίοι είτε συμμετείχαν σε αυτές για να προωθήσουν τον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση είτε δεν συμμετείχαν και τους εμπλέκουν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί προκειμένου να ποινικοποιήσουν τους χώρους δράσης τους (αναρχικό, αυτόνομο ακροαριστερό κ.λπ.)· δεύτερον, το κράτος, μέσω της παραδειγματικής αντιμετώπισης των πολιτικών κρατουμένων, διαμορφώνει ιδεολογικές, θεσμικές και πρακτικές πολιτικές συνθήκες (τρομονόμοι, ειδικές συνθήκες κράτησης, δίκης και επικοινωνίας, συκοφάντηση της κοινωνικής σύγκρουσης κ.ά.) που συρρικνώνουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες πολύ ευρύτερων κατηγοριών· τρίτον, η μεγάλη πλειονότητα των κρατουμένων για ένοπλη δράση είναι γνωστά πρόσωπα στους χώρους του ευρύτερου κινήματος, με ήθος, ανιδιοτέλεια και αγωνιστικότητα, οπότε η αλληλεγγύη πέρα από πολιτικό καθήκον αποτελεί και συντροφική κινηματική πράξη.

Δέκα ερωτήματα για το ρόλο των δικαστικών αρχών και την αξιοπιστία του κατηγορητηρίου στην υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα

● **Ερώτημα 1ο:** Από πού κι ως πού ο Νίκος Μαζιώτης και ο Σαράντος Νικητόπουλος κρατούνται στο υπόγειο της ΣΤ_ Πτέρυγας των Φυλακών Κορυδαλλού, εκεί όπου κρατούσαν οι καταδικασθέντες για την υπόθεση 17N, σε άθλιες και ανθυγιεινές

συνθήκες; Τι είναι αυτό πέρα από μικροπρεπή εκδικητικότητα και βάρβαρος παραδειγματισμός;

● **Ερώτημα 2ο:** Πόσο νοσηροί είναι οι επικεφαλής της Αντιτρομοκρατικής ώστε να θέτουν σε οριακό κίνδυνο την, ούτως ή άλλως, επαπειλούμενη κύηση της Πόλας Ρούπα μην πηγαίνοντάς τη σε κατάλληλο νοσοκομείο και, όταν τελικά τη μεταφέρουν στο «Αλεξάνδρα», να υπάρχει αστυνομική παρουσία στη γυναικολογική εξέταση; Ποιος «φυλακτικός λόγος» εμποδίζει τη μεταφορά της Ρούπα στις Γυναικείες Φυλακές Κορυδαλλού, ώστε να μπορεί ο κρατούμενος σύντροφός της να βλέπει το παιδί τους;

● **Ερώτημα 3ο:** Δεν είναι άθλια μια δημοκρατία στην οποία δεν βρίσκεται ούτε ένας αρμόδιος να ερευνήσει γιατί οι Γουρνάς, Σταθόπουλος και Κορτέσης ξυλοκοπήθηκαν βίβασα από αστυνομικούς αμέσως μετά τη σύλληψή τους μέσα στην Ασφάλεια; Τελικά, τα όρια της δημοκρατίας εξαντλούνται εκεί ακριβώς που αρχίζει η αμφισβήτηση της αστικής νομιμότητας;

● **Ερώτημα 4ο:** Γιατί οι αρμόδιες αρχές αρνούνται να μεταφέρουν από τις Φυλακές Τρικάλων στις Φυλακές Κορυδαλλού τον Κώστα Γουρνά, εκεί που κρατούνται άλλοι συγκατηγορούμενοί του, ώστε να μπορεί να βλέπει τα νήπια παιδιά του, αναγκάζοντάς τον να ξεκινήσει απεργία πείνας για αυτό το αυτονόητο δικαίωμα; Ο περιβόητος «νομικός πολιτισμός» μας θεωρεί ότι οι κατηγορούμενοι για «τρομοκρατία» δεν διαθέτουν γονεϊκά δικαιώματα;

● **Ερώτημα 5ο:** Από κι ως πού η αποδοχή της συμμετοχής στον Επαναστατικό Αγώνα από τον Νίκο Μαζιώτη, την Πόλα Ρούπα και τον Κώστα Γουρνά νομιμοποιεί τις δικαστικές αρχές να τους αποδίδουν όλες τις ενέργειες της οργάνωσης; Συνεχίζει να ισχύει η αρχή της συγκεκριμένης προσωπικής συμμετοχής σε κάθε ενέργεια (που οδήγησε στην απαλλακτική απόφαση του Εφετείου για την υπόθεση ΕΛΑ) ή έχει καταργηθεί σιωπηλά, οπότε θα ξαναζητήσουμε τις αθλιότητες της «ηθικής αυτουργίας» και της «συλλογικής ευθύνης» των δικών της 17N και της πρώτης δίκης του ΕΛΑ;

● **Ερώτημα 6ο:** Με ποια στοιχεία κατηγορούνται οι Σαράντος Νικητόπουλος, Βαγγέλης Σταθόπουλος και Χριστόφορος Κορτέσης, οι οποίοι αρνούνται το κατηγορητήριο και καταγγέλλουν τους μηχανισμούς καταστολής ότι ποινικοποιούν τις φιλικές και συντροφικές σχέσεις τους και την ενεργή ένταξή τους στον αναρχικό χώρο; Στ' αλήθεια, ποιος ανακριτής που δεν είναι εντελώς δούλος της αστυνομίας μπορεί να απαγγέλλει κατηγορίες και να προφυλακίζει ανθρώπους επειδή συναντήθηκαν ή συνομίλησαν τηλεφωνικά με τον Μαζιώτη (συναντήσεις υπό παρακολούθηση και συνομιλίες ηχογραφημένες από τις οποίες δεν προκύπτει οτιδήποτε ενοχοποιητικό);

● **Ερώτημα 7ο:** Είναι δυνατόν ο Σαράντος Νικητόπουλος να κατηγορείται για συμμετοχή στον Επαναστατικό Αγώνα επειδή εθεάθη σε καφετέρια με τον Νίκο Μαζιώτη, ο οποίος δεν βρισκόταν στην παρανομία, ούτε εκκρεμούσε κάποιο ένταλμα σύλληψης σε βάρος του, και γιατί βρέθηκε αποτύπώμά του σε μια απολύτως νόμιμη προκήρυξη στο σπίτι του σκοτωμένου από αστυνομικούς Λάμπρου Φούντα, με τον οποίο είναι πασίγνωστο ότι ήταν στενοί φίλοι; Και ακόμα χειρότερα, είναι δυνατόν το Συμβούλιο να απορρίπτει την αίτηση αποφυλάκισής του με το σκεπτικό ότι στο σπίτι του βρέθηκαν μια αντιασφυξιγόνα μάσκα, μια περούκα και η εφημερίδα «Ποντίκι» που δημοσίευε προκήρυξη του Επαναστατικού Αγώνα;

● **Ερώτημα 8ο:** Μπορεί ο Χριστόφορος Κορτέσης να δικάζεται και να παραμένει προφυλακισμένος με μοναδικά «στοιχεία» εναντίον του ότι συνομιλούσε τηλεφωνικά με τον Μαζιώτη και τον Σταθόπουλο και είχε επισκεφθεί το σπίτι του δεύτερου; (Ο Κορτέσης, μέσω των συνηγόρων του, έχει ζητήσει από τον αρμόδιο ανακριτή εξειδίκευση των κατηγοριών, έκανε προσφυγή στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών, κατέθεσε μήνυση και αίτημα στο

Συμβούλιο Εφετών να ακυρωθεί η προανάκριση και τέλος έκανε προσφυγή στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για παραβίαση όλων των δικαιωμάτων του.) Τελικά, η διαχρονική υποψία της αστυνομίας ότι «κάποιοι είναι ανακατεμένοι», που τάλαιπώρησε γενεές επί γενεών, μπορεί να αποτελέσει δικαστικό τεκμήριο και να κρατάει στη φυλακή, έτσι για παραδειγματισμό, έναν αναρχικό αγωνιστή;

● **Ερώτημα 9ο:** Τι σημαίνουν οι περιφρημοί κάλυκες που βρέθηκαν στον Υμηττό και αποδίδονται στον Βαγγέλη Σταθόπουλο πέρα από μια κακοστημένη κατασκευή των δικαστικών αρχών προκειμένου να αναβαθμίσουν τα πενήχρα «στοιχεία» των απολύτως νόμιμων συναντήσεων και τηλεφωνικών συνομιλιών του; Ποια λογική έχει ο υπό αστυνομική παρακολούθηση Σταθόπουλος να πηγαίνει στον Υμηττό, οι αστυνομικοί που τον παρακολουθούν να μην ελέγχουν μετά την αναχώρησή του την περιοχή και αρκετές μέρες μετά, αφού έχει συλληφθεί, να «βρίσκουν» τις σφαίρες πέρα από τη λογική της «ένισχυσης» του διάτρητου κατηγορητηρίου σε βάρος του;

● **Ερώτημα 10ο:** Ποιο το νόημα, έξι μήνες μετά τις συλλήψεις, να καλούνται για ανάκριση αγωνιστές και αγωνίστριες επειδή γνωρίζουν κάποιον ή κάποιους από τους κατηγορούμενους; Αν αυτό δεν είναι προσηπάθεια εμφάνισης «αντιτρομοκρατικού» έργου και ποινικοποίησης του αντιεξουσιαστικού χώρου, τότε τι είναι;

Τέσσερα συμπεράσματα για τη συγκεκριμένη υπόθεση και την αντιμετώπιση της κρατικής καταστολής

● **Συμπέρασμα 1ο:** Η υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα (όπως και η αντίστοιχη των πολιτικών κρατουμένων της 17N, που έχουν κλείσει οκτώ χρόνια στην Ειδική Πτέρυγα των Φυλακών Κορυδαλλού) δεν αφορά μόνο τους αναρχικούς ή εκείνα τα τμήματα του κινήματος που από θέση αρχής εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στους πολιτικούς κρατούμενους. Αφορά κάθε πολιτικό χώρο, συλλογικότητα ή άτομο, ακόμα κι αν διαφωνεί ριζικά με τις ένοπλες οργανώσεις, που αντιλαμβάνεται τη διόγκωση της κρατικής καταστολής σε συνθήκες οικονομικοκοινωνικής

κρίσης και καπιταλιστικής επίθεσης, που συνειδητοποιεί ότι η πάταξη των ένοπλων οργανώσεων και η εξοντωτική τιμωρία των φερόμενων ως μελών τους λειτουργεί πιλοτικά για τη συρρίκνωση των χώρων ελευθερίας του κινήματος και την περιστολή στοιχειωδών ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων, που έχει επίγνωση ότι αν εμποδωθεί η αρχή «των αναλώσιμων ανθρώπων και των περιττών δικαιωμάτων», θα επικρατήσει η βαρβαρότητα.

● **Συμπέρασμα 2ο:** Οι Σαράντος Νικητόπουλος, Χριστόφορος Κορτέσης και Βαγγέλης Σταθόπουλος πρέπει να αποφυλακιστούν τώρα. Τα «στοιχεία» σε βάρος τους είναι ανύπαρκτα και το κατηγορητήριο διάτρητο, αντίστοιχα των υποθέσεων Καλογρέζας (1987), Μαυρικίου (1990), Μπαλάφα (1992) και Λεσπέρου (1999). Με εκείνα που πρέπει να αναμετρηθούμε είναι η σκλήρυνση της κρατικής καταστολής, η πλήρης ταύτιση των δικαστών με την αστυνομία και η εξοικείωση τμημάτων του κινήματος με την καταστολή, που οδηγεί σε ενός τύπου ηττοπαθή αδιαφορία. Με επιμονή, επινοητικότητα και εξωστρέφεια μπορούμε να τα καταφέρουμε.

● **Συμπέρασμα 3ο:** Η αλληλεγγύη μας στους Νίκο Μαζιώτη, Πόλα Ρούπα και Κώστα Γουρνά είναι αυτονόητη, όπως επιβεβλημένη είναι και η έμπρακτη υποστήριξή μας σε όσες διεδικήσεις θέτουν ως πολιτικοί κρατούμενοι. Στους δύσκολους καιρούς που περνάμε έχει ιδιαίτερη σημασία να υπερασπιστούμε την ιδεολογική και αξιακή τους ταυτότητα, να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να αναχαιτίσουμε την απαξίωση και τη δαιμονοποίηση των ένοπλων οργανώσεων, την εφαρμογή –για άλλη μία φορά– της «ηθικής αυτουργίας» και της «συλλογικής ευθύνης», στους δρόμους αλλά και στις αίθουσες των δικαστηρίων.

● **Συμπέρασμα 4ο:** Πρέπει να κατανοήσουμε ότι κάθε υπόθεση είναι ξεχωριστή, συνεπώς χρειάζεται συγκεκριμένο σχέδιο, ειδικές στοχεύσεις και ανάλογες συμμοχίες, αλλά όλες μαζί συνθέτουν το ψηφιδωτό της κρατικής καταστολής και, επομένως, το γαλαξία της κοινωνικής αλληλεγγύης: Από τους πολιτικούς κρατούμενους της 17 Νοέμβρη μέχρι τους κατηγορούμενους της υπόθεσης Χαλανδρίου ως μέλη της Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς και από τον Αρη Σειρηνίδη μέχρι τον Σίμο Σείσιδη ο αγώνας είναι πολυεπίπεδος αλλά ενιαίος, χωρίς ιδεολογικές προτιμήσεις και γενεαλογικές διακρίσεις, με στόχο την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων και πρόταγμα την απελευθέρωση της κοινωνίας.

Οχτώ χρόνια στα υπόγεια του Κορυθαλλού

ΑΔΕΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ, ΤΩΡΑ!

Πριν λίγο καιρό, το ελληνικό κράτος καταδικάστηκε από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου για εξευτελιστική και απάνθρωπη συμπεριφορά σε βάρος του Σάββα Ξηρού, διότι δεν παρέσχε καμιά φροντίδα στην βαριά κλονισμένη υγεία του.

Η μεταχείριση του Σάββα Ξηρού είναι το χαρακτηριστικότερο παράδειγμα της εκδικητικότητας του ελληνικού κράτους έναντι των πολιτικών κρατούμενων για την υπόθεση 17Ν. Είναι η κορυφή του παγόβουνου.

Οι συγκεκριμένοι πολιτικοί κρατούμενοι συμπλήρωσαν ήδη 8 χρόνια φυλακής.

Είναι ο μισός χρόνος απ' αυτόν που ορίζει ο ισχύων νόμος (16 χρόνια) ότι πρέπει να εκτίσει ένας ισοβίτης για να έχει δικαίωμα να ζητήσει την αποφυλάκισή του («υφ' όρων απόλυση»).

Είναι ολόκληρος ο χρόνος που ορίζει ο νόμος για να πάρει ένας ισοβίτης άδεια.

Ηδη, οι πολιτικοί κρατούμενοι έχουν υποβάλει τις προβλεπόμενες αιτήσεις για χορήγηση άδειας και περιμένουν τις απαντήσεις. Βέβαια, η πλειοψηφία των αδειών όλων των κρατούμενων πετιέται στον κάλαθο των αχρήστων, μετά την αντιδραστική τροποποίηση του ισχύοντος νομικού πλαισίου («κουκουλονόμος» Δένδια), που δίνει στους εισαγγελείς το δικαίωμα να θέτουν βέτο στις αποφάσεις των αρμόδιων οργάνων της φυλακής, αλλά και γιατί οι πολιτικοί κρατούμενοι δεν αντιμετωπίζονται ως κοινοί κρατούμενοι.

Αν και το κράτος διακήρυξε ότι τους αντιμετωπίζει ως ποινικούς κρατούμενους, αρνούμενο τον πολιτικό χαρακτήρα της δράσης τους, από την πρώτη στιγμή τους αντιμετώπισε με «ειδικό τρόπο». Συνελήφθησαν, ανακρίθηκαν, δικάστηκαν και καταδικάστηκαν, κρατήθηκαν και εξακολουθούν να κρατούνται με «ειδικό τρόπο», δηλαδή με καταπάτηση Συντάγματος, νόμων, δικονομικών δικαιωμάτων κ.λπ.

Η κατάσταση στις ελληνικές φυλακές είναι γνωστή. Η λέξη βαρβαρότητα είναι λίγη για να χαρακτηρίσει αυτές τις αποθήκες ψυχών. Οι συγκεκριμένοι πολιτικοί κρατούμενοι, όμως, αντιμετωπίζουν διπλό εγκλεισμό. Οχτώ χρόνια μετά τη σύλληψή τους, εξακολουθούν να κρατούνται σε μια ειδική

υπόγεια πτέρυγα στις γυναικείες φυλακές Κορυθαλλού. Χωρίς καμιά επαφή με τους υπόλοιπους κρατούμενους, χωρίς τη δυνατότητα να έχουν οποιαδήποτε συμμετοχή στις όποιες δραστηριότητες της φυλακής (εργαστήρια, βιβλιοθήκη, αθλοπαιδιές κ.λπ.).

Αν για τον όποιο κρατούμενο η άδεια είναι απαραίτητη για να διατηρήσει την επαφή του με την κοινωνία, για τους συγκεκριμένους πολιτικούς κρατούμενους αυτό ισχύει δυο φορές, εξαιτίας της απομόνωσής τους και από αυτή ακόμη την κλειστή κοινωνία της φυλακής. Η στέρηση αυτού του δικαιώματος θα ισοδυναμεί με καταδίκη τους σε ηθική και φυσική εξόντωση.

Διακηρυγμένος στόχος της Δράσης για την Ελευθερία είναι η απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων, επειδή θεωρούμε ότι η θέση τους είναι μέσα στην κοινωνία και όχι στη φυλακή. Ανεξάρτητα, όμως, από το δικό μας στόχο, η παραβίαση των στοιχειωδέστερων ανθρωπίνων δικαιωμάτων των πολιτικών κρατούμενων δεν πρέπει ν' αφήσει ασυγκίνητο κανένα ελεύθερα σκεπτόμενο άνθρωπο.

- Υποστηρίζουμε το δικαίωμα όλων των κρατούμενων στην άδεια που προβλέπει ο νόμος.

- Απαιτούμε την κατάργηση της διάταξης του νόμου Δένδια.

- Θα σταθούμε αλληλέγγυοι σε κάθε αγώνα των κρατούμενων για τα δικαιώματά τους.

- Δεν θα ανεχτούμε καμιά διάκριση σε βάρος των πολιτικών κρατούμενων.

- Απαιτούμε να τους δοθούν άμεσα οι άδειες που έχουν ζητήσει, όπως είχαν δικαίωμα.

Καλούμε κάθε ελεύθερα σκεπτόμενο άνθρωπο, καλούμε ιδιαίτερα τον πνευματικό και το νομικό κόσμο, να πάρει ενεργό μέρος σ' αυτόν τον αγώνα.

Στους ζοφερούς καιρούς που ζούμε, στους καιρούς της οικονομικής τρομοκρατίας και της πιο σκληρής εκμετάλλευσης του ελληνικού λαού, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η σκληρύνηση όλων των εκφάνσεων της κρατικής καταστολής δεν αφορά μόνο εκείνους που αμφισβήτησαν το μονοπώλιο του κράτους στη βία, αλλά κάθε αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας.

Η Σωφρονιστική

Οφέρελπις υπουργός Δικαιοσύνης Χ. Καστανίδης εξήγγειλε με μπλαζέ –πλην αδιαπραγμάτευτο– τόνο μια σειρά μέτρων που στόχο έχουν τον εξορθολογισμό της λειτουργίας του συστήματος απονομής δικαιοσύνης και ειδικότερα την αποσυμφόρηση των σωφρονιστικών καταστημάτων (ο έγκλειστος πληθυσμός αγγίζει τους 12.000, ενώ οι αμφιβόλου νομικού καθεστώτος μετανάστες, «αορίστου χρόνου» κρατούμενοι, στα κρατήρια ανέρχονται στις 5.000) και την επιτάχυνση της διεξαγωγής ποινικών δικών. Εισηγείται λοιπόν: Υποχρεωτική μετατροπή των ποινών μέχρι 3 χρόνια σε χρηματικές (αντίθετα με ό,τι ισχύει σήμερα που μόνο κατ' εξαίρεση μετατρέπονται σε χρηματικές), υφ' όρων απόλυση (με την έκτιση του 1/5 της επιβαλλόμενης ποινής) για τους «ελαφροποινίτες» με δυνατότητα αναστολής εκτέλε-

σης ποινής και νέο πλαφόν εξαγοράς της κάθε μέρας (5 έως 100 ευρώ για τους εμπλεκόμενους σε οικονομικές παρατυπίες).

Και επειδή ο Καστανίδης, πέρα από την ικανότητά του να αναπροσαρμόζει τον τιμοκατάλογο της στέρησης ελευθερίας στις περιόδους (και σωφρονιστικής) κρίσης, διαθέτει και large ανθρωπιστικά φρονήματα, προκρίνει: Κατ' οίκον έκτιση ποινής για τους καταδικασμένους άνω των 75 ετών, αναγνώριση του «δικαιώματος στην αυτοδιακινδύνευση» για τους τοξικοεξαρτημένους, με ηπιότερες ποινές για τους χρήστες και ισόβια κάθειρξη μόνο υπό προϋποθέσεις για τους εμπόρους, αναδιπλασιασμό των ημερών φυλάκισης (η μια μέρα θα ισοδυναμεί με δύο) για τους βαρέα πάσχοντες με ποσοστό αναπηρίας πάνω από 80% (μόλλον, στους ημίμεκρους αναφέρεται) και τις μητέρες παιδιών μέχρι 3 ετών. Τέ-

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΞΗΡΟΣ

Δικαίωμα ή προνόμιο;

Σε μια ανακοίνωση του υπουργείου Δικαιοσύνης σχετικά με τα δικαιώματα των φυλακισμένων αναφερόταν μεταξύ άλλων, ότι η Ελλάδα ως «πολιτισμένο έθνος» διαθέτει έναν από τους πιο προοδευτικούς Σωφρονιστικούς Κώδικες, που περιέχει ριζοσπαστικά μέτρα, όπως ο θεσμός της άδειας ή της εναλλακτικής έκτισης της ποινής. Δεν διευκρινίζει βέβαια για το αν και κατά πόσον υλοποιούνται αυτά τα πρωτοποριακά θεσπίσματα.

Η ζοφερή καθημερινότητα της φυλακής απέχει παρασάγγας απ' όλες αυτές τις νομικές προβλέψεις. Οι συνθήκες διαβίωσης και υγιεινής προσομοιάζουν περισσότερο με στάβλο, οι κρατούμενοι στοιβάζονται στα κελιά, με μηδαμινή ιατροφαρμακευτική περιθαλψη, εκτός φυσικά από την άφθονη χορήγηση κατασταλτικών ψυχοφαρμάκων.

Ο εξευτελισμός, η συναλλαγή και η καταστολή είναι στο ημερήσιο πρόγραμμα, τα πειθαρχεία και οι εκδικητικές μεταγωγές τα συνήθη μέσα πειθούς και «σωφρονισμού».

Και ενώ όλες οι κατασταλτικές και πειθαρχικές διατάξεις τηρούνται κατά γράμμα, οι ελάχιστες που αφορούν στοιχειώδη δικαιώματα περνάνε πάντα από φιλό κόσκινο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η περικοπή των αδειών, που το τελευταίο διάστημα τείνει να γίνει καθεστώ σε όλες τις φυλακές της χώρας.

Καταρχάς, ο Σωφρονιστικός Κώδικας δεν αναγνωρίζει πουθενά δικαιώματα για τους κρατούμενους αλλά κάνει λόγο για ευεργετήματα. Ετσι χαρακτηρίζει όχι μόνο τις άδειες αλλά και τα μεροκάματα, την πρόσβαση σε σπουδές και την πληροφόρηση. Ετσι, αυτονόητα δικαιώματα βαρπίζονται «ευεργετήματα» και δίνεται η διακριτική ευχέρεια σε κάποιους στο Συμβούλιο της φυλακής να το παραχωρούν ή όχι. Ο θεσμός της άδειας που λειτουργούσε θετικά και έδινε μια ανάσα στους κρατούμενους και τις οικογένειές τους μετατρέπεται σε ένα επιπλέον εργαλείο χειραγώγησης και πίεσης των φυλακισμένων, ένα ακόμα αντικείμενο συναλλαγής ή και χρηματισμού.

Ηδη υπάρχει πληθώρα απορριπτικών αποφάσεων που εκδίδουν σωρηδόν τα δικαστικά συμβούλια με απαράδεκτες αιτιολογίες για την περικοπή της άδειας. Αν σε αυτές προσθέσει κανείς και τη μαύρη προπαγάνδα των δημοσιογράφων που ωρύονται υποκριτικά για το πώς παίρνουν άδεια «επικίνδυνα κακοποιά στοιχεία που δεν τηρούν τους όρους της άδειας και εγκληματούν ξανά», δεν είναι πια υπερβολή να μιλάμε για ουσιαστική κατάργηση του δικαιώματος στην άδεια.

Ενας νόμος είναι δίκαιος μόνο όταν ισχύει για όλους. Όταν δίνεις τη δυνατότητα σε κάποιον να κρίνει ποιος έχει δικαίωμα και ποιος όχι, παύει να είναι νόμος και καθίσταται προνόμιο.

Αν υιοθετήσουμε αυτή τη φασιστική λογική επιστρέφουμε πολύ πίσω απ' τον Μεσαίωνα και όποιος καταδικάζεται έστω και σε λίγες μέρες φυλάκιση θα πρέπει να κρατείται εφ' όρου ζωής στη φυλακή διότι υπάρχει πάντοτε η πιθανότητα όταν αποφυλακιστεί να παρανομήσει ξανά. Ή ακόμα καλύτερα (και πιο φτηνά), όποιος καταδικάζεται σε οποιαδήποτε ποινή να εκτελείται.

λος, «τολμά» και το νομοθετικό καθαγιασμό του οικονομικού και κρατικού εγκλήματος, εισάγοντας το θεσμό της ποινικής συνδιαλλαγής στα εγκλήματα κατά της ιδιοκτησίας ή της περιουσίας (και της δημόσιας προφανώς, καθώς δεν την εξαιρεί), υπό τον όρο ότι αυτά τελούνται χωρίς χρήση βίας! Κάτω απ' αυτή τη συλλογιστική, οι πράξεις του κάθε μελλοντικού υποψήφιου Χριστοφοράκου θα λογίζονται ως πλημμελήματα, ενώ το σπάσιμο μιας βιτρίνας τράπεζας ως κακούρηγμα.

Τι ακριβώς επιχειρείται μέσα από αυτά τα νέα μέτρα; Ποιον και κυρίως πόσους αφορούν; Τους 130 αναγνωρισμένους κρατούμενους μετανάστες που δεν δύνανται να πληρώσουν τα έξοδα της δίκης τους και τους 1.100 που δεν μπορούν να εξαγοράσουν τις χρηματικές ποινές; Αυτούς δηλαδή που δεν μπορούν να

δώσουν λεφτά στον κουμπάρά του Καστανίδη και να ανταποδώσουν με το αζημίωτο στην ελληνική κυβέρνηση την κατάργηση της ελευθερίας τους; Ποιος, εν τέλει, ο πολιτικός και παιδαγωγι-

κός τους στόχος; Το πολιτικό σχέδιο της ποινικοποίησης της ανέχειας, της εξοικονομικής τιμωρίας –κατ' αυτούς σωφρονισμός– των παραβατικών συμπεριφορών, αλλά και της

εγκληματοποίησης των συλλογικών συγκρούσεων, με το μακράς πορείας μνημόνιο υφαρπαγής της ζωής και της αξιοπρέπειας μας, είναι γνωστό. Γνωστές επίσης μας είναι και οι συνέπειές τους: Διόγκωση και υποτροπή του πληθυσμού των «φτωχοδιάβολων» στις φυλακές, αποποίηση της όποιας προνοιακής ευθύνης και μέριμνας για τους τοξικοεξαρτημένους, απώθηση μετά βασανισμών των μεταναστών από τη δημόσια θέα στα κρατητήρια της Πέτρου Ράλλη, της Ομόνοιας και των λοιπών προχειρών φυλακών, απόπειρα ηθικής και πολιτικής γενοκτονίας εκείνων που τελούν εγκλήματα κατά της περιουσίας των τραπεζών και δεν έχουν το όνομα –ακριβέστερα απεχθάνονται το όνομα και τη χάρη– του εκάστοτε Χριστοφοράκου.

Το υπόγειο που η υφιστάμενη πολιτική επινόησε για να «τα-

κτοποιήσει» την αθλιότητα που εκείνη παράγει, η φυλακή, είναι έτοιμο να καταρρεύσει και μάλιστα προκαλώντας σκοτούρες στο κυβερνητικό επιτελείο. Και αυτό το γνωρίζουν καλά. Μέχρι και οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι στη Φυλακή Διαβατών κήρυξαν «λευκή απεργία», διαμαρτυρούμενοι για τις συνθήκες διαχείρισης του έγκλειστου βίου.

Απορίας άξιο παραμένει το πώς το Καστανίδειο σενάριο θα μας πείσει για τις φιλοπρόοδες προθέσεις του. Οσο παραμένουν πολιτικά και ηθικά αλώβητοι οι κακούρηγματιές, πληθαίνουν οι απόπειρες αυτοκτονίας και οι απεργίες πείνας στις φυλακές, εξαφανίζονται άνθρωποι στα κρατητήρια και ο ύστατος χώρος ανθρωπίνης επαφής των κρατουμένων, το επισκεπτήριο, γίνεται πίσω από διπλά και θολωμένα από τις ανάσες τζάμια...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΥΦΟΝΤΙΝΑΣ

Μόνο με την αντίσταση υπάρχει ελπίδα

Όσο βαθθαίνει η κρίση, όσο μεγαλώνουν οι κοινωνικές ανισότητες, όσο θεριεύει η ανεργία, όσο εξαθλιώνονται τα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα, τόσο το Σωφρονιστικό Κτήριο, αυτός ο έσχατος μηχανισμός κοινωνικού ελέγχου, θα γιγαντώνεται και θα σκληραίνει, τόσο θα ρουφάει και θα καταστρέφει τον «πλεονάζοντα» πληθυσμό.

Τόσο οι άθλιες συνθήκες κράτησης θα γίνονται ακόμα πιο απάνθρωπες. Σε όλες τις φυλακές της χώρας, σε όλη τη γεωγραφία του νόμιμου πόνου, η θεσμική βαναυσότητα περισεύει: Παντού βρωμιά, βία, στοίβαγμα των κρατουμένων, νερό μολυσμένο ακόμα και καρκινογόνο, συσσίτιο λειψό και λίγο – όμως όλα κι όλα, τα ναρκωτικά άθθονα, με τη σέσουλα, νόμιμα και παράνομα, για να κρατούν τους φυλακισμένους πειθήνιους και αποχαυνωμένους. Μαζί με τη βαρβαρότητα της έγκλειστης μητρότητας, του έγκλειστου ανηλίκου, του ανάπηρου, του ανιάτα άρρωστου που αργοσβήνει με την υγειονομική περιθαλψη της ασπιρίνης. Και, βέβαια, την εκδικητικότητα του κράτους απέναντι στον πολιτικό κρατούμενο, για να κάνουν τη φυλακή φόβητρο για όποιον τολμά να αμφισβητεί έμπρακτα την αστική νομιμότητα της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, της υποτέλειας.

Σήμερα όμως, αυτές τις κοινωνικές χωματερές που αναίσχυντα η εξουσία ονομάζει Σωφρονιστικά Ιδρύματα, όπου εξευτελίζεται καθημερινά η ύπαρξη, απαξιώνεται η ανθρωπινή ζωή και μετατρέπεται ο άνθρωπος σε σκουπίδι. Αυτόν τον σκοτεινό κόσμο της φυλακής, όσο βαθθαίνει η οικονομική κρίση και εντείνεται η κοινωνική κρίση, σήμερα η πολιτική εξουσία που ξέρει να την αντιμετωπίζει μόνο με τη βία και την καταστολή, αυτόν το ζοφερό νόμιμο τρόπο της φυλακής επιδιώκει να τον κάνει ακόμη πιο ζοφερό. Ακόμη πιο ασφυκτικό, κόβοντας ακόμα και τις λίγες ανάσες που είχαν απομείνει.

Αυτό είναι το σχέδιο της εξουσίας και οι κρατούμενοι δεν έχουν αυταπάτες ότι θα το αλλάξει κανένας «φωτισμένος» υπουργός. Δεν περιμένουν τίποτα από αυτούς. Δεν θα καθίσουν με σταυρωμένα χέρια να περιμένουν μοιρολατρικά όσα απεργάζονται για αυτούς. Οι αγωνιστές κρατούμενοι που με την αντίστασή τους υπερασπίζονται την αξιοπρέπεια και την ανθρωπιά τους, μαζί με τους πολιτικούς κρατούμενους χρειάζεται να υψώσουν μέσα στις φυλακές ανάχωμα. Οπως χρειάζεται να υψωθούν αναχώματα παντού στην κοινωνία, σε κάθε γειτονιά, σε κάθε σχολείο, σε κάθε εργασιακό χώρο, για να αναχαιτιστεί η επελαύνουσα φασιστικοποίηση, για να ανακοπεί η ξέφρενη πορεία προς την κοινωνική καταστροφή που ακολουθεί η κυβέρνηση της υποτέλειας. Γιατί μόνο με την αντίσταση υπάρχει ελπίδα.

Στο πλευρό του Σίμου Σεϊσίδη!

Τα 8.000 άτομα που συμμετείχαν στη συναυλία αλληλεγγύης στον Σίμο Σεϊσίδη, που έγινε στις 26/9 στην Πετρούπολη, έδωσαν ηχηρή απάντηση στην τρομοκρατία, την αστυνομική βαρβαρότητα και τη δικωκτική μανία εναντίον του Σίμου, ένα μοναδικό «παράν» αλληλεγγύης. Οι εκατοντάδες σύντροφοι και συντρόφισσες, κυρίως από τον αναρχικό αλλά και τον ακροαριστερό κινηματικό χώρο, που δούλεψαν ακούραστα για την επιτυχία της συναυλίας, ακόμα κι αν κάποιοι είχαν διαφωνίες με το χαρακτήρα της, αποδεικνύουν ότι μπορούμε να καταφέρουμε πολλά με ενότητα, συντροφικότητα και εξωστρέφεια.

Τα καθαρά έσοδα της συναυλίας είναι 39.000 ευρώ, τα οποία θα διατεθούν κυρίως για νομικά έξοδα (ο Σίμος αντιμετωπίζει μέχρι στιγμής έξι διαφορετικές δίωξεις), για τη συντήρησή του στη φυλακή και για την αντιμετώπιση ιατρικών ζητημάτων στο προσεχές μέλλον (το ποσό για την αγορά και την τοποθέτηση του τεχνητού μέλους έχει εξοφληθεί). Ο αγώνας ενάντια στα διάτρητα κατηγορητήρια, τη δικωκτική εκδικητικότητα και την επιχείρηση εξόντωσης του Σίμου Σεϊσίδη συνεχίζεται!

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΛΛΗΛΕΥΤΗΣ
ΣΤΟΝ ΣΙΜΟ ΣΕΪΣΙΔΗ

«Διεκδικούμε την άρση των κατηγοριών και την άμεση αποφυλάκισή μας, χωρίς να ζητιανεύουμε τίποτα»

Αποσπάσματα από κείμενο των Αλ. Κόσσυβα, Μ. Τραϊκάπη και Μ. Οικονόμου:

«[...] Η εποχή που ανατρέπει φέρνει μαζί της φτώχεια, δυστυχία και απαγορεύσεις. Είναι η εποχή του κενού που φτύνει στα μούτρα όσους ζουν με ψευδαισθήσεις. Και τώρα τι; Τώρα που δεν υπάρχει τίποτα για να υποσχεθούν, μόνο θα διατάζουν. Η κυρίαρχη γλώσσα στάζει αίμα και η ρητορική με την οποία προωθούνται οι σαρωτικοί κοινωνικοί μετασχηματισμοί ως απαραίτητη προϋπόθεση για την αντιμετώπιση της κρίσης, είναι ρητορική πολεμική. Άμεση, βίαιη και ανελέητη. Η κήρυξη «κατάστασης εκτάκτου ανάγκης» και η υποχρέωση υπακοής σε ό,τι προστάζει το «εθνικό συμφέρον» δεν αφήνουν κανένα περιθώριο παρερμηνείας. Εχουμε πόλεμο. Το κράτος οχυρώνεται στήνοντας ένα απέραντο τείχος προστασίας γύρω του. Γιατί ξέρει ότι παρόλο που ακόμα επιβιώνει –τα υπολείμματα της «αφθονίας» των προηγούμενων δεκαετιών–, παρόλο που ακόμα η εξατομίκευση και η μοιρολατρεία απορροφούν την δυσαρέσκεια, παρόλο που ακόμα εμείς οι «από κάτω» δεν έχουμε συγκροτήσει ένα συμπαγές ανταγωνιστικό δυναμικό, δεν αργεί η στιγμή που η συσσωρευμένη οργή θα εκφραστεί. Και ύστερα θα εκραγεί. Εστω και αν είναι αδιέξοδη και αντιφατική, θα εκραγεί.

[...] Μέσα σε αυτό το σκληρό οι δίωξεις, οι συλλήψεις και οι φυλακίσεις όσων αγωνίζονται είναι αναπόφευκτες. Γιατί είναι τώρα που πρέπει, χτυπώντας εμάς, να σπείρουν το φόβο σε όσους ήδη σκεφτόνται και είναι έτοιμοι να πράξουν, γιατί είναι τώρα που πρέπει να επιδείξουν την δίθην παντοδυναμία τους, γιατί είναι τώρα που

πρέπει να διακηρύξουν σαν μάταιο και αδιέξοδο κάθε μορφή αγώνα.

Βρισκόμαστε λοιπόν στο στόχαστρο γιατί το δίχως άλλο αυτό επιβάλλει η εποχή μας. Αυτό μπορεί να μας κάνει ευάλωτους και εκτεθειμένους, όμως σε καμία περίπτωση δεν μας κάνει θύματα. Μάλλον το αντίθετο. Γι' αυτό μιλάμε για επιλογές και συνείδηση του αγώνα. Για την συνείδηση ότι από την στιγμή που ξεκινάς να αγωνίζεσαι, ξαναπαίρνεις την ζωή στα χέρια σου, ότι παύεις να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου σαν θύμα. Ποτέ ξανά. Οριστικά. Το ξαναλέμε λοιπόν, έχουμε πόλεμο. Και με αυτό το δεδομένο θα αφηγηθούμε κι εμείς την δική μας ιστορία.

Την Παρασκευή 17 Σεπτεμβρίου και σε μακρινή απόσταση από τα Ψαχνά Ευβοίας, όπου προηγούμενως είχε πραγματοποιηθεί ληστεία στην Εθνική Τράπεζα της περιοχής, μπήκαμε με προσοχή και μας οδήγησαν στο ΑΤ Αρτάκης. Ενώ δεν υπήρχε κανένα επιβαρυντικό στοιχείο που να μας συνδέει με την συγκεκριμένη ληστεία, είναι η εξακριβωση στοιχείων που αποκάλυπτε την «ταυτότητά» μας και δίνει συγκεκριμένη τροπή στα γεγονότα. Είναι οι συλλήψεις που είχαμε στο παρελθόν για εχθροπραξίες προς το καθεστώς, που αποτέλεσαν το «ακλόνητο» στοιχείο για την εμπλοκή μας στην υπόθεση. Η άμεση μεταφορά μας στην ασφάλεια Χαλκίδας και η επιμονή των μπάτσων κατά τις ανακρίσεις να εστιάζουν στο παρελθόν μας ήταν ενδεικτική των προθέσεών τους. Και αφού η παρουσία μας και μόνο στην ευρύτερη περιοχή της ληστείας δεν ήταν αρκετή, τα στοιχεία έπρεπε να εφευρευθούν. [...] Αυτή την στιγμή βρισκόμαστε τρεις κατηγορούμενοι και οι δύο από εμάς προφυλακισμένοι, με

ένα εξόφθαλμα ανυπόστατο κατηγορητήριο.

[...] Τι σημαίνει στους παράξενους καιρούς μας να καταγγέλλεις την αυθαιρεσία; Για εμάς δεν σημαίνει τίποτα άλλο παρά μια έμμεση πίστη στο μονοπώλιο των νόμων. Μια συναινετική παραδοχή, ότι η αυθαιρεσία δεν είναι στην ίδια τη φύση του συστήματος, αλλά έργο κάποιων επιόρκων και διεφθαρμένων.

[...] Δεν θα επικεντρωθούμε λοιπόν στους μπάτσους που «υπερέβαλαν», στους εισαγγελείς που «αυθαιρέτησαν», στους δημοσιογράφους που «παραπληροφόρησαν». Αυτό που επιδιώκουμε είναι μέσα και από την δική μας ιστορία να περιγράψουμε τους σύγχρονους όρους καθυπόταξης. Να εκθέσουμε σε κοινή θέα αυτές τις μικρές ιστορίες, που απαρτίζουν το σύνολο του βάρβαρου κόσμου που μας περιβάλλει. Ο καθένας ας πάρει θέση για αυτά. Εμείς πήραμε την δική μας. Διεκδικούμε την άρση των κατηγοριών και την άμεση αποφυλάκισή μας, χωρίς να ζητιανεύουμε τίποτα. Δεν είμαστε θύματα, είμαστε κομμάτι των επιλογών μας. Για όσα κάναμε, για ό,τι δεν προλάβσαμε, για άλλα που αφήσαμε. Ας μην ψάξει κανείς για «αθώους» ανάμεσά μας. Είμαστε από καιρό στο πλάι των κατ' εξακολούθησης «ενόχων». Είμαστε πλάι στους φτωχοδιάβολους, στους μετανάστες, στους παραβατικούς, στους ληστές, στους «τρομοκράτες». Και θα παραμείνουμε εδώ. Για το πριν, για το τώρα και για πάντα.

Αλέξανδρος Κόσσυβας, Μιχάλης Τραϊκάπης (προφυλακισμένοι στην Α' Πτέρυγα Φυλακών Κορυδαλλού)

Μαρία Οικονόμου (κατηγορούμενη για την ίδια υπόθεση)

19/10/2010

Το φοιτητόσπιτο που βαφτίστηκε γιάφκα και η φοιτητοπαρέα που βαφτίστηκε «τρομοκρατική» οργάνωση

Μια υπόθεση που ο ίδιος ο ασπικός Τύπος την «ξεφούσκωσε», μετά την αρχική εκοτραπεία τρομοϋστερίας, βρίσκεται στην τελική ευθεία για το Τριμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων. Πρόκειται για την υπόθεση της παρέας ενός φοιτητικού σπιτιού στο Χαλάνδρι, που βαφτίστηκε γιάφκα της «Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς». Με μια εξοργιστική 130σελιδη πρόταση, η εισαγγελέας Εφετών Ξ. Δημητρίου-Βασιλοπούλου εισηγείται στο δικαστικό συμβούλιο την παραπομπή 12 ατόμων –τα περισσότερα των οποίων έτυχε να περάσουν από το συγκεκριμένο σπίτι στο πλαίσιο των κοινωνικών τους συναστροφών– στο Τριμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων Αθήνας, για να δικαστούν για σωρεία αδικημάτων που σχετίζονται με τη δράση της «Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς». Από τους 12 οι τρεις (Χατζημιχαλάκης, Μασούρας, Καρακατσάνη) είναι ακόμη προσωρινά κρατούμενοι, τρεις έχουν αποφυλακιστεί με όρους και άλλοι έξι καταζητούνται με εντάλματα σύλληψης. Η εισαγγελέας προτείνει να μην υπάρξει κατηγορία για άλλους πέντε, εναντίον των οποίων επίσης έχει ασκηθεί ποινική δίωξη, επειδή βρέθηκαν αποτυπώματά τους στο σπίτι.

τι.

Τα στοιχεία «ενοχής» θα προκαλούσαν γέλια, αν δεν επρόκειτο για μια τόσο σοβαρή υπόθεση. Πέρα από τις κοινές φωτογραφίες (πράγμα εξαιρετικά παράξενο για μια φιλική παρέα!) και τα δακτυλικά αποτυπώματα στο σπίτι (που ήταν τόσο... γιάφκα ώστε συχνά-πυκνά να φιλοξενεί φοιτητικά πάρτι!), ως ενοχοποιητικά στοιχεία θεωρούνται τα σακ-βουαγιαζ και σακίδια πλάτης, τα άδεια μπουκάλια μπύρας και τα «επαναστατικά φυλλάδια» που βρέθηκαν στο σπίτι! Όσο για τα υπολείμματα «αυτοσχέδιου εκρηκτικού μηχανισμού» (ο οποίος σύμφωνα με τα ίδια τα εργαστήρια της Ασφάλειας δεν ήταν και τόσο... μηχανισμός), η δήλωση Χατζημιχαλάκη ότι αφορούν αυτόν και μόνο (χωρίς να έχουν καμία σχέση με την οργάνωση στην οποία προσπαθούν να τον εμπλέξουν) και κανέναν άλλο ή άλλη από τους συλληφθέντες, άφησε ασυγκίνητη την εισαγγελέα.

Είναι τόσο... τεκμηριωμένη η εισαγγελική πρόταση που περιλαμβάνει και το εξής εκπληκτικό σκεπτικό: Το σπίτι –αναφέρει– παρακολούθηθηκε επί ένα 48ωρο από την Ασφάλεια και «παρατηρήθηκε αυξημένη κινητικότητα ατόμων, τα οποία κατά τακτά χρονικά διαστήματα εισέρχονταν και εξέρχονταν με ιδιαίτερες προφυλάξεις, στις οποίες περιλαμβάνεται και η φαινόμενη μη λήψη μέτρων προφύλαξης για παραρπάζηση, που μπορεί όμως να γίνει αντιληπτή από έμπειρα αστυνομικά όργανα»!

Είναι φανερό πως πρόκειται για μια χοντροκομμένη προσπάθεια παραγωγής «αντιτρομοκρατικού» έργου. Είναι ταυτόχρονα και ένα πείραμα, για να ξεκινήσει ένας νέος κύκλος ενοχοποίησης των πολιτικών και ιδεολογικών πεποιθήσεων και των κοινωνικών συναστροφών. Η κοινωνία του τρόμου που οραματίζονται απαιτεί ανθρώπους υποταγμένους και κλεισμένους στο καβούκι τους, που θα φοβούνται ακόμα και τις παρέες τους.

Παρακάτω, δημοσιεύουμε μια δημόσια τοποθέτηση της Κωνσταντίννας Καρακατσάνη, που έγινε πριν συλληφθεί και προφυλακιστεί. Είναι αποκαλυπτική για τον τρόπο που στήθηκε αυτή η σκευωρία.

Τέλος, θυμίζουμε εν συντομία το χρονικό της υπόθεσης:

29.9.2009: Γίνονται τέσσερις συλλήψεις (Χατζημιχαλάκης, Μασούρας, Γιόσπας, Παντελογλου) και αρχίζει η τρομοϋστερία για τη «γιάφκα του Χαλανδρίου». Τις επόμενες μέρες εκδίδονται άλλα 6 εντάλματα σύλληψης. Οι

τρεις πρώτοι από τους συλληφθέντες προφυλακίζονται, ενώ ο τέταρτος αφήνεται ελεύθερος με περιοριστικούς όρους.

14.11.2009: Εκδίδονται άλλα πέντε εντάλματα σύλληψης. Συλλαμβάνεται η Α.Χ. που αφήνεται ελεύθερη.

5.1.2010: Συλλαμβάνεται ο Ν.Μ που επίσης αφήνεται ελεύθερος με περιοριστικούς όρους.

1.2.2010: Συλλαμβάνεται και προφυλακίζεται ένας 21χρονος, ο οποίος μετά από ένα μήνα αποφυλακίζεται με όρους.

23.2.2010: Μπλοκάρονται οι τραπεζικοί λογαριασμοί των διωκόμενων και των στενών συγγενών τους.

23.3.2010: Συλλαμβάνεται ο Ε.Ρ. (είχε εκδοθεί εντάλμα σε βάρος του στις 14.11.09) και αφήνεται ελεύθερος.

15.4.2010: Το δικαστικό συμβούλιο αποφασίζει την αποφυλάκιση του Γιόσπα και την παράταση της προφυλάκισης των Χατζημιχαλάκη-Μασούρα.

22.4.2010: Συλλαμβάνεται και προφυλακίζεται η Κωνσταντίνα Καρακατσάνη (το εντάλμα σε βάρος της είχε εκδοθεί το Σεπτέμβριο του 2009).

Κωνσταντίνα Καρακατσάνη

Εκτός από τους σιχαμένους ξερολισμούς των κονδυλοφόρων της εξουσίας υπάρχει και μια άλλη αλήθεια

«Με αφορμή τα πρόσφατα γεγονότα αποφάσισα να δημοσιοποιήσω τη θέση μου σχετικά με την υπόθεση που κατηγορούμαι, υποστηρίζοντας πρώτα και πάντα την πολιτική μου ταυτότητα.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Την ημέρα που η αστυνομία έκανε την έφοδό της στην υποτιθέμενη γιάφκα στο Χαλάνδρι, συνέλαβε τέσσερα άτομα. Τα τρία αυτή τη στιγμή βρίσκονται έγκλειστα σε διάφορες φυλακές, ενώ το τέταρτο απελάθηκε. Στα δελτία επικρατεί κλίμα τρομοϋστερίας, ενώ οι δημοσιογράφοι στα πρόθυρα του εμφράγματος, ορδύονται και αναπαράγουν φαντασιόπληκτες ιστορίες τρόμου. Οργιάζουν και φαντασιώνονται πράγματα για τα οποία, όχι μόνο στοιχεία δεν έχουν, αλλά ούτε καν ενδείξεις. Αμέσως μετά εκδόθηκαν εντάλματα σύλληψης για έξι ανθρωπάκια που τα αποτυπώματά τους βρέθηκαν στο σπίτι και σε αντικείμενα μέσα σ' αυτό, τα οποία σε καμία περίπτωση δεν σχετίζονται με την εν λόγω υπόθεση (πάρτες, παράθυρα, εφημερίδες, σακούλες, κιθάρες) ή στηρίχθηκαν στη παρουσία των οχημάτων τους έξω από το σπίτι.

Είναι προφανές ότι η αστυνομία έπραξε έτσι για να ικανοποιήσει την ανάγκη της τότε κυβέρνησης να δείξει ότι παράγει έργο, έστω και την τελευταία στιγμή της προεκλογικής εκστρατείας. Θα ήταν καταστροφικό η οποιαδήποτε κυβέρνηση να κατέβει από το σανίδι αφήνοντας πίσω της μια θητεία γεμάτη σκάνδαλα και διαφθορά και χωρίς καμία επιτυχία, έστω και φαινομενική. Γι' αυτό αποφάσισαν ότι πρέπει να βαφτίσουν το σπίτι "γιάφκα", την παρέα "οργάνωση" και τα άτομα που πηγαίνουν στο σπίτι αδιάστακτους βομβιστές και να τους στείλουν φυλακή, μπας και πείσουν κανέναν ότι παράγουν έργο. Μετά από κάποιες μέρες ανέλαβε ο επόμενος. Ο Μ. Χρυσοχοϊδης, υπουργός που κατέχει το πιο "σεβαστό προφίλ" στα μάτια της κοινής γνώμης και τη "μεγάλη επιτυχία επί 17N", δεν είναι δυνατόν τη δύσκολη στιγμή της καριέρας του να κάνει λάθη. Και αρχίζει πάλι το παραλήρημα...

Μπορεί η Ν.Δ. να υποτιθέεται πως εξάρθρωσε τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, αλλά το ΠΑΣΟΚ μόλις ανέβηκε, μέσω αυτής της οργάνωσης βρήκε και την άκρη του νήματος για όλο το σύμπλεγμα της τρομοκρατίας. Και ο πυρετός άρχισε να ανεβαίνει... Με μια φωνή (όπως πάντα άλλωστε) μπάτσος και ΜΜΕ αναγγέλλουν με πάσα βεβαιότητα ότι εμείς οι έξι πραγματώσαμε τα τελευταία χτυπήματα, ότι έχουμε σχέσεις με όλες τις οργανώσεις, ότι γνωρίζουμε άτομα...

Ενώ λένε ότι υπάρχει και το ενδεχόμενο να κρυβόμαστε μαζί με τους τρεις επικηρυγμένους συντρόφους, να κάνουμε ληστείες και να σχεδιάζουμε τα επόμενα χτυπήματα όλοι μαζί. Τώρα που τα συμπεραίναν όλα αυτά... Μάλλον οι μπάτσος βλέπουν το "CSI MIAMI"...

Επίσης καθοριστικό ρόλο στην έκδοση του εντάλματός

μου είχε το γεγονός ότι η αστυνομία γνωρίζει τη σχέση μου με τον αναρχικό χώρο, λόγω της σύλληψής μου τον Ιανουάριο σε επιχειρησή τους σε σπίτια των Εξαρχείων, μετά την επίθεση του ΕΑ στο υπουργείο πολιτισμού. Και τότε για να μπουκάρουν, ισχυρίστηκαν ότι ήμασταν ύποπτοι (λόγω της τοποθεσίας του σπιτιού μάλλον) και αφού δεν βρήκαν τίποτα, για να μη γυρίσουν με άδεια χέρια, με συνέλαβαν (με άλλα δύο άτομα) για άσχετο λόγο. Μπορεί το δικαστήριο τότε να με αθώωσε, αλλά αυτό στάθηκε μεγάλο συν στα χέρια της αστυνομίας για να μπορέσει, να με κατηγορήσει και σήμερα, να με θεωρούσαν πλέον σεσημασμένο άτομο.

Και έτσι, λοιπόν, όλοι μαζί οι άρρωστοι κάνουν συνειρμούς και βγάζουν λάθος συμπεράσματα. Εγώ πάντως αυτό που έχω να τους πω, είναι να κλείσουν το στόμα τους, γιατί βάζω τα γέλια κάθε φορά που τους ακούω να λένε πως κανείς δεν εμφανίζεται, γιατί είμαστε ένοχοι. Δεν εμφανίζομαι, γιατί δεν προτιθέμαι να γίνω βορρά στις ασφαλίτικες φιλοδοξίες για παράσημα και όχι επειδή σχεδιάζω ενέργειες. Δεν επέλεξα να είμαι σε αυτή τη θέση, άλλοι το αποφάσισαν για μένα. Άλλοι προσπαθούν να δείξουν ότι είμαι στην παρανομία, να με θέσουν εκτός της καθημερινότητας, των δραστηριοτήτων μου και εκτός της ζωής μου γενικότερα. Και δεν θα πάω φυλακή

για αυτούς τους άλλους που αποφάσισαν ότι τα κελιά της δημοκρατίας τους έχουν χώρο και πρέπει να τα γεμίσουν, για να ακούσουν ότι παράγουν το κατάπτυστο έργο τους. Γι' αυτό δεν παρουσιάζομαι "αυτοβούλως" αν το πιάσατε... Και όλα αυτά γιατί; Για ένα αποτύπωμα σε μια σακούλα μέσα σε σπίτι φίλου; Με ένα αποτύπωμα σε μία σακούλα γίναμε συντονιστές ολόκληρης της νεοτρομοκρατίας στην Ελλάδα; Μόνο την Αλ Κάιντα δεν μας έχουν φορτώσει ακόμη... Και ας ψάξουν καλύτερα, θα δουν τα αποτυπώματά μου παντού στο σπίτι. Και τι σημαίνει αυτό δηλαδή;

Ούτε εκρηκτική ύλη υπήρχε διασκορπισμένη, ούτε καμία βόμβα σε εμφανές σημείο, όπως είπαν για να μπορέσουν να κατηγορήσουν οποιονδήποτε έμπαινε. Η αντιτρομοκρατική μπήκε μέσα και έκανε το σπίτι Κόσσοβο. Εβαλαν στο τραπέζι κουτιά με μπογιά και σπρέι και έλεγαν ότι "αυτά είναι τα σύμμετρα των τρομοκρατών" λες και οι μπογιές είναι εκρηκτικές ύλες. Πως και δεν μας είπαν ότι το τηλεκοντρόλ είναι χειροβομβίδα...

Και όσο για τον υπουργό Δημ. Ταξ, που ζήτησε στα έξι άτομα να παρουσιαστούν, προσωπικά του δηλώνω ότι δε συνηθίζω να απολογούμαι, ειδικά στην αστυνομία σας, και ειδικότερα εφόσον δεν υπάρχουν στοιχεία σε βάρος μου. Να πάω στην δι-

καιούνη να αποδείξω τι; Οτι η παρέα έγινε οργάνωση και το σπίτι γιάφκα για να έχουν το ελεύθερο να κατηγορήσουν όποιον θέλουν; Οτι μας φορτώνουν ολόκληρο τον ποινικό κώδικα και μαζέψαν όποιον βρήκαν μόνο και μόνο για να μιλήσουν για συλλήψεις; Ή μήπως τελικά να πάω ν' αποδείξω ότι δεν είμαι ελέφαντας; Να πάω να διαπραγματευτώ τι ακριβώς; Αναρχική είμαι, δεν είμαι ζητιάνος να κάνω διαπραγματεύσεις και παζάρια. Και γι' αυτό θα είμαι απόλυτη σ' αυτά που έχω να πω. Παρ' όλα αυτά, εγώ μπορώ να μην αναγνωρίζω το δικαστήριο ως θεσμό, αυτό όμως με αναγνωρίζεις ως ένοχη. Αυτή η ιστοριούλα κάποτε πρέπει να σταματήσει και γι' αυτό θα αναγκαστώ να αναμερτηθώ με την δικαιοσύνη σας, όταν έρθει η ώρα.

Και, επιτέλους, κύριε Χρυσοχοϊδη, αποκτήστε σταθερή άποψη: Τι μία κάνετε λόγο για "παιδάκια που ζουν μακριά από τις οικογένειές τους και η δημοκρατία πρέπει να 'ναι επιεικής" και απ' την άλλη η υπόθεση αναβαθμίζεται και περνάει σε εφ'ετη ανακριτή. Δεν κάνω παράπανα. Απλά αναδεικνύω τα παιχνιδάκια πολιτικών σκοπιμοτήτων.

Ξέρω ότι μπορεί να κατηγορηθώ για τις αλήθειες που λέω, αλλά αυτό είναι που ξέρω να κάνουν οι ηδονοβλεπίες εκπρόσωποι του νόμου κάθε είδους. Να κατασκευάζουν σαθρά κα-

τηγορητήρια, να εξαλλοτούν στις ανακρίσεις, να ποινικοποιούν φιλικές σχέσεις, να δικάζουν συνειδήσεις και να προσπαθούν να γεμίσουν τα κολαστήριά τους με επαναστατημένες ψυχές. Και φυσικά να προωθούν τη ρουφιανιά επικηρύσσοντας τους συντρόφους. Μιας και ήξεραν δηλαδή ότι σε κάποιους θα τους τρέξουν τα σάλια μόλις ακούσουν το μεγάλο ποσό της επικηρύξης και θα σπρώχνωνταν μεταξύ τους για το ποιος καταδότης θα μιλήσει πρώτος.

Ο κύριος Χρυσοχοϊδης είχε το θράσος να επικηρύξει τα τρία παιδιά, ενώ ποτέ κανείς δεν έβγαλε στη δημοσιότητα καμία φωτογραφία κανενός μπάτσου από αυτούς που βιάζονται, δολοφονούν σε φυλακές και κρατητήρια, συμμετέχουν σε κυκλώματα παιδικής πορνογραφίας και ναρκωτικών, βασανίζουν, δέρνουν, σπάνε κεφάλια, βγάζουν όπλα και εκτυροσκοτούν. Γιατί πολύ απλά αυτοί, οι νυν προστάτες του πολίτη, έχουν το ακαταλόγιστο. Η κοινωνία τους το παρέχει με την ένοχη σιωπή της.

Απευθύνομαι δημόσια όχι για να αποδείξω την αθωότητά μου, καθώς το δίπολο αθωότητας και ενοχής δεν χωράει στη λογική μου (άλλωστε σε αυτούς που θεωρώ ενόχους, έχω ήδη αναφερθεί), αλλά επειδή εκτός από τους σχαμαθιστές ξερολισμούς των κονδυλοφόρων της εξουσίας υπάρχει και μια άλλη αλήθεια.

ΟΙ ΜΟΝΟΙ ΠΟΥ ΒΑΔΙΣΑΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΕΙΝΑΙ ΟΣΟΙ ΣΤΑΘΗΚΑΝΕ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ

ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗ ΚΩΝ/ΝΑ

12-11-09»